

NA LANĚ K VELKÉMU BENÁTČANOVÍ

Říká se o ní, že je to lehká hora. Pro mě tak úplně nebyla. Čtvrtá nejvyšší „Rakušanka“ nás sice uvítala hezkým počasím, ale taky nám dala pocítit krizi. Nakonec jsme na Großvenediger, tedy „Velkého Benátčana“, s vypětím všech sil vystoupali.

Text a foto: Tomáš Hájek / Rakousko

Už dlouho jsem tak špatně nespal. Jsou čtyři hodiny ráno a já mám vstávat! Mám pocit, že jsem unavený víc, než když jsem si včera v půl deváté šel lehnout. Asi to bude tou výškou. Přece jen spát ve dvou a půl tisících metrech není pro člověka z jihu Moravy, kde nejvyšší kopce široko daleko jsou ty Pálavské, úplně obvyklé. A to mě dnes čeká výstup o další víc než kilometr nahoru. Můj cíl je dnes v 3662 metrech. Alpský vrchol Großvenediger!

První odpadlík

Je ještě tma. Jsou čtyři ráno, v jídelně už cinkají příbory a voní kafe. Robert z Maďarska sedí s naším horským vůdcem Herbertem a něco si povídají. Když se Robert zvedne, provinile se na mě podívá a povídá: „Tome, užij si výstup a ať to

dobře dopadne. Mně není dobře, mám strach. Asi bych to nezvládl. Bolí mě hlava, skoro jsem nespal,“ vysvětluje mi důvody, proč se dnešního výstupu na čtvrtou nejvyšší horu Rakouska vzdá.

Chápu ho. Sám si nejsem jistý, že to dneska zvládnou, ale s horkým kafem v břiše, vtipky a úsměvy ostatních se mé pochybnosti nahlodávají. „Tak jdeme,“ zvedá se Herbert s kolegou Emilem. Oba nás dnes mají vést na vrchol zmíněného kopce. Poslední kontrola výbavy. Lopatka, teleskopická tyč, správně oblečený sedák. Zapínáme lavinové sondy a Herbert nás všechny kontroluje. Moje obavy z únavy rozptyluje Emil: „Důležité je, že jsi odpočíval a tělo si zvyklo na nadmořskou výšku.“ Teď tedy už jen nasadit sněžnice a vzhůru do tmy. Dalších dvanáct hodin je nesundám z nohou.

- ▶ **Vpravo:** Kürsingerova chata byla naše základna.
- ▶ **Dole:** Navázání jsme na laně a chvíli nám trvá, než se naučíme sladit tempo.

Tři hodiny k chatě

Jako základnu pro výstup na Großvenediger jsme včera zvolili Kürsingerovu chatu, kterou již osm let vede právě Emil. Chata má výhodnou polohu ve 2547 metrech nad mořem, uprostřed národního parku Vysoké Taury. Nicméně už včerejší výstup k ní dal jasně najevo, že hory nám nic nedají zadarmo. A to se výstup na Großvenediger řadí k těm lehčím. K chatě jsme se nakonec šplhali tři hodiny, v plné výbavě, a i když to zpočátku nevypadalo, že nám budou sněžnice užitečné, na poslední půlhodinu jsme je nasadit museli. Upřímně: teprve když jsem s ostatními přebrodil strmé koryto horského potoka, přivázan na laně vystoupal

► V prvních fázích výstupu jsme ještě měli úsměv na rtech, těsně pod vrcholem nás přešel.

PROČ BENÁTČAN?

O původu jména **Großvenediger**, tedy **Velký Benátčan**, se stále spekuluje. Jedna teorie mluví o skutečnosti, že z této hory jsou za jasného počasí **vidět Benátky**. Jiná zase o skutečnosti, že zdejší hory v dávných dobách prozkoumávali **obchodníci z Benátek**, kteří v horách hledali drahé kameny a kovy.

přes zasněžený skalnatý sráz a v naprosté mlze a zcela dezorientován nakonec přišel k chatě, došlo mi, že úplně legrace to nebude!

Na laně

To ale bylo včera, dnes jsem už na cestě na vrchol Großvenediger. Zatím postupujeme dost rychle, i když se sněžnice občas nepříjemně boří do sněhu. Je docela teplo, protože je pod mrakem. Za poslední dva dny napadlo asi 15 centimetrů sněhu. Poslední zastávka před vstupem na ledovec Untersulzbach kees přichází asi po hodině a půl traverzování a docela strmém sešupu do údolí. „Jestli někdo potřebujete na toaletu, tak tady je poslední víceméně

„soukromá“ možnost,“ směje se Herbert a hlavně holkám ukazuje obrovský kámen asi sto metrů od nás. Dál nás totiž čekají jen hodiny na laně při chůzi po ledovci, který se táhne až na vrcholek hory.

Herbert s Emilem si nás rozdělili na dvě skupiny po čtyřech a postupně si nás přivazují na lano. Mám pocit, že tímhle tempem musíme být nahoře dříve, než nám řekli. „Odtud jsou to ještě minimálně čtyři hodiny, až se roztrhají mraky, pochopíš,“ vysvětlil mi Herbert. Putování po ledovci ve skupinkách spojených lanem má jasný důvod. „V ledovci se dělají trhliny, i několik metrů hluboké, kdyby někdo do některé spadl, ostatní jej na laně zachytí a snáz vytáhnou,“ dodává k bezpečnosti Emil. Na laně jsou přivázány i skupinky skialpinistů na lyžích, které nás v první hodině na ledovci předbíhají.

Únava přibývá

Hustou mlhou už stoupáme vzhůru skoro dvě hodiny. Po první půlhodině, kdy jsme docela bojovali se správným a hlavně pravidelným

► **Vlevo:** Před výstupem proběhla nezbytná pečlivá kontrola výbavy.

► **Vpravo:** Sněžnice jsme měli na nohou při výstupu skoro dvanáct hodin...

Inzerce A151003437

*Když vám
dojde štáva*

Powerbank GP s kapacitou 12 000 mAh umožňuje nabíjení dvou zařízení současně, například můžete nabíjet váš smartphone s tabletem dohromady. Nabítili lze díky dostatečné zásobě energie zopakovat hned několikrát. Powerbank GP je certifikován i pro leteckou dopravu.

tempem na laně, už jdeme takřka jako stroj. Sladit tempo chůze ve skupině se ukazuje jako docela zásadní.

„Podívej, tam vpravo nahoře, to je určitě Großvenediger,“ volá na mě kamarádka Sofie. Obloha se během několika sekund úplně vyčistila a na blankytně modrém nebi je skutečně vidět špička „naší“ hory. A je to ještě pekelně daleko!

Mám strašný hlad. Když jsem se začal rozhlížet po okolí, zastavovat a fotit, došlo mi, že snídaně byla někdy před pěti hodinami a od té doby jsem nic nesnědl, jen jsem pil vodu. Naštěstí mám v brašně jablko a několik čokoládových tyčinek, které mě během chvilky vracejí do pohody. Dokonce do takové, že se ani nevyděším, když se před námi otevře poměrně strmé stoupání do sedla Venediger Scharte (3414 m), mezi malým a velkým Venedigerem. Únavy přibývá, a tak zase vypínám a jako stroj jdu ve „vláčku“ na laně.

Na nic nemyslím, jen občas vyslyším přání kolegů, abychom z nějakého důvodu zastavili. V naší skupince je kromě mne, Herberta a Sofie, dvacetileté Dánky, ještě asi třicetiletý Rakušan Mário a Ital Roggero kolem padesátky. Tedy věkově dost pestrá společnost. Jak se škrábeme do sedla, otevírají se před námi postupně nové výhledy a je krásně vidět, jak jsme vystoupali nad mraky. Z nich trčí jen kopce vyšší než tři kilometry. Ze sedla se nám navíc otevřel výhled

► **Radostné gesto na vrcholu**

i na druhou stranu hřebene a vidět je i nejvyšší rakouská hora Großglockner.

Zvládnou krizi?

„Posledních dvě stě výškových metrů, a jsme tam. Myslím, že se nám to dnes povede všem,“ usmívá se Emil při zastávce v sedle a dodává, že podobně ideální podmínky už dlouho nezažil. Nejenže napadl čerstvý sníh, ale na kopcích skoro nefouká a obloha je jako vymetená! Přemýšlím, co by to asi udělalo s mojí psychikou, kdyby nebylo nic vidět a fičel by silný vítr. Po krátké přestávce se vydáváme na horu a moje skutečná krize je tu. Zničehonic jsem strašně unavený, zadýchávám se s každým krokem, mám hlad. S omluvou zastavuji naši skupinu, musím se najíst. Herbert mne ujišťuje, že není kam spěchat, a i moji zbývající kolegové pro mne mají pochopení. Jídlo trochu pomohlo, ale dech pořád popadám jen s obtížemi, a tak cestou nahoru zastavujeme ještě asi desetkrát. Už jsem v duchu skoro rozhodnutý, že nahoru nevylezu, když Herbert zastaví. Jsme na úzkém hřebínku s nádherným

rozhledem po krajině. „Vidíš, tam ten vrcholek? To je vrchol Großvenedigeru, už jen pár desítek metrů. Ale radši si ještě navážeme lana na kratší vzdálenost. Pod námi je sráz několik set metrů,“ vysvětluje mi náš horský vůdce a já si říkám, že teď už to nevzdám.

Ano, poslední desítky metrů byly skutečně asi největší adrenalin, ale ten záhy vyprchal, když jsme stanuli u vrcholového kříže. Trvalo to šest hodin. Dosud soustředěné, až zamračené tváře mých kolegů se rozjasnily. I já se usmívám, na problému s dechem a únavou jsem zapomněl. Dokázal jsem to! I když se o Großvenedigeru mluví jako o jednoduché hoře, jsem na sebe pyšný. ◀

TIP AUTORA

Na Großvenediger se můžete vydat sami, ale je možné se domluvit s profesionály, kteří vám na vrchol pomohou, především minimalizováním rizik. Taková výprava na tři dny s plným servisem bude stát na sněžnicích v pětičlenné skupině každého 298 €. Podobně jsou organizovány i dvoudenní výpravy za stejných podmínek, ale na skialpech. Pak to každého účastníka z pětičlenné skupiny přijde na 198 €. Vždy je v ceně odpovídající počet noclehů na Kürsingerově chatě, jídlo, průvodce, ale třeba také taxi po národním parku, abyste od jeho bran k prvnímu stoupání k chatě nemuseli jít 12 km s vybavením.

Na Großvenediger se obvykle dá vystoupat od března do září. Vše ale záleží na počasí. V březnu a dubnu jsou nevhodnější vybavou skialpové lyže. Květen je jediný měsíc, kdy se dají použít sněžnice. Později, když sníh na ledovci sleze, musíte mít vybavení na ledovec – mačky, cepín.

Tomáš Hájek, novinář

Inzerce A151008054

**ZAS'
RÁNO**
NA EXPRESFM

MAREK A KOKO
7:00–10:00 NA 90.3 FM

WWW.EXPRESFM.CZ

E^{FM}
EXPRESFM